

Fénysugár

Evangeliumi hitebrazító és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébe” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiliget, Pestmelye.

A szél fú, ahová akar.

Ján. 3:8.

Sok szó esik nálunk mostanában az ébredésről. Ébredést kérünk és várunk. De tisztában vagyunk-e először is avval, hogy mit értünk ébredés alatt? Hiszen bizonyos tekintetben már vagy 30 év óta van Magyarországon ébredés, vagy legalább is ébredezés. Aki visszatekint a 30 évvel ezelőtti való hitbeli állapotokra hazánkban, az örömmel és hálaadással állapítja meg a nagy különbséget az akkori és a mostani állapotok közt. Sok lélek fölébredt, meg is tért, s az Isten országának munkája megkezdődött és folyik. De a dolog mégis lassan halad előre, s ha hamarosan meg nem értünk egy igazi nagy lelki ébredést, olyant, amelynél Isten Lelke nemcsak szelíd szellőként ébresztgeti föl az egyes lelkeket, hanem hatalmas zúgással százakat és ezreket ragad meg rövid idő alatt, akkor a mostani nemzedékből is sokan fognak még átmenni az örökkévalóságba anélkül, hogy itt a földi életben megtették volna a döntő lépést, mely őket élő összeköttetésbe hozta volna a Megváltóval. Ilyen ébredést kell hát kérnünk és várunk.

A második fontos kérdés, hogy eléggé át vagyunk-e hatva attól a tudattól, hogy ébredést csak Istennek Lelke hozhat létre, ezt emberi erővel és igyekezettel megcsinálni nem lehet. Mert ha igazán a Lélek munkájára számítunk, akkor azt sem szabad felednünk, hogy a Lélek szele fú, ahová akar. Nem visszás-e akkor, hogy némelyek református ébredést, mások evangélikus ébredést, methodista ébredést, vagy egyházon kívüli ébredést várnak? Lehet-e a Lélek munkáját így irányítani? Nem az-e az egyedüli helyes álláspont, hogy a Lélekre bizzuk, hogy az ébredést hol és hogy akarja elkezdni. Nem mintha mindenki a maga egyházáért, a maga közösségéért, sőt a maga személyéért is nem imádkozhatnék ebben a tekintetben, csakhogy ennek az imádságnak abból a szükségérzetből kell fakadnia, amely Pál apostolt erre a vallomásra indította: „Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket, kik közül első vagyok én.” Ha különösképen reánk súlyosodik sajátmagunknak, a magunk egyházának, a magunk közösségének a bűne, akkor bizonyára Isten akarata szerint tudunk ezekért imádkozni s ébredést kérni. De ha úgy fogjuk föl a dolgot, hogy ha a Lélek máshol kezdené az ébredést és másképen kezdené, mint ahogy mi gondoljuk, az nem volna kívánatos és egészséges dolog, s ha az ébredés tényleg megindulna valahol, s mi avval szemben bizalmatlan és ítélkező magatartást tanúsítanánk,

akkor egészen bizonyosan akadályozói lennénk Isten Lelke munkájának, s főként azokat a területeket zárnánk el az áldás elől, amelyek számára emberi gondolkodásunkkal és erőlködésünkkel akartuk volna megcsinálni az ébredést.

Legyünk hát csendesek és alázatosak. Imádkozzunk tovább is buzgón az ébredésért, hártítsunk el a magunk életében, s amennyire rajtunk áll, a magunk közösségének, a magunk egyházának életében mindent, ami az ébredést meggátolhatná, a többit pedig bízzuk az Úrra, s ha Ő felel az imádságra, fogadjuk a feleletet, úgy amint Ő adja, hálás és örvendező szívvel.

Vargha Gyuláné.

A BIBLIA KÖNYVEI

Példabeszédek könyve.

Hasonlít a Zsoltárok könyvéhez, amennyiben ez sem egy kézről való. Egységét az biztosítja, hogy az egész bölcs mondások gyűjteménye. Ezek a bölcs mondások a közmondásokra emlékeztetnek, melyek — úgy szólván — minden népnél találhatók. Rövidek, a gyakorlati élet megfigyelésén alapszanak, az elmét megragadják s kicsiségük mellett is képesek hosszabb ideig foglalkoztatni. A közmondásoktól mégis elütnek forma és tartalom dolgában egyaránt. Form a dolgában — hogy nagyon ünnepélyes, méltóságos, emelkedett hangon szólalnak meg. A közmondások nyelve sokszor alpari. Tartalom dolgában —, hogy az Istenfélelem jellemzi őket, míg a közmondásokban legtöbbször az emberi ügyesség, sőt valami ravasz élelmesség jut szóhoz.

Az Újtestamentum Ige-világához szokott olvasó, kissé különösen érzi magát így is a Példabeszédek könyvét olvasva. Sok mondás úgy éri az embert, mintha nagyon is emberi kezek közé juttatnák a szívét, mely várja, hogy a Biblia olvasása közben isteni ujjak formáljanak rajta. „Mint az aranyalma ezüst tányéron, olyan a helyén mondott Ige.” Ezt olvassuk a 25. fejezet 11. versében. És tényleg megtaláljuk az „Igét” a Példabeszédek könyvében, ha nem

szakítjuk le őket a bibliai talajról. Ha a könyvben szereplő s megismerésért „Bölcsesség” mögött azt látjuk, Akiről Pál a Korinthusiakkal azt tudatja: „Bölcseségül lőn nekünk Istentől és igazságul, szentségül és váltságul” (I. Kor. 1. 30). Akiről Ezsaiás eleve azt mondja: nevezik az Ő nevét tanácsosnak. (9. 6.)

A Példabeszédek könyve Salamon nevéhez fűződik. Ezt ép úgy kell érteni, mint a Zsoltárok könyvében Dávid nevét. I. Királyok 4. 32-ből tudjuk, hogy Salamon 3000 példabeszédet szerzett. Ebből való a Példabeszédek túlnyomó része: a 10-től 20-ig való fejezetek. Ezt azért is mondhatjuk, mert az első kilenc fejezet csak bevezetés. A többi tíz fejezetből is öt (25—29), Salamon mondásaiból való, amelyet azonban külön, később állítottak össze Ezekiás király korában. Más kézről tehát csupán a 22. 17-től a 24. 34-ig tartó rész s a végén három független bölcs mondásainak csupán kisebb gyűjteménye. A függetlenek közül az első: Agur mester vallo-mása a 30. fejezetben; a második: Lemuel királytól az igaz király, s végül a harmadik: ismeretlen szerzőtől az erényes asszony dicséretét foglalja magában. Az előbbit az

„igaz király tükrének“, az utóbbit az „igaz asszony tükrének“ is nevezhetnénk. Felvételük bizonyítja, hogy a Példabeszédek könyve mindenkire gondol: a gyermektől az aggig, az ifjaktól a királyig, a házi életben forgolódnó nőtől, a közéletben szereplő férfiúig.

Külön kell tekintetbe vennünk a könyv első kilenc fejezetét. Előkészítés akar ez lenni magukhoz a példabeszédekhez. De voltaképp maga az előkészítés is ugyanazon stílusban van írva, mint a példabeszédek. Úgyhogy egyszerű olvasásra nem is vesszük észre a különbséget. A bölcsesség alapja és célja, jellemző tulajdonságai és értéke foglalkoztatják e kilenc fejezetet s mondhatni oly mélyen, hogy súlyban éppen nem maradnak el a Salamon kezéből valók mögött. Itt találjuk kétszer is említését az alap gondolatnak: a bölcsesség kezdete Istennek félelme. Itt van az a nagyszerű megállapítás, hogy az ember a maga értelmére nem támaszkodhatik. Mily feltűnő ez éppen a bölcseséget tanító könyvben! Itt van az Úr fenyítésének szinte újtestamentumi világosságban mozgó felismerése s az emberektől jövő intésnek értékelése, mely a keresztény élet fejlődésében olyan nagy jelentőséggel bír.

Érdekes, hogy az egész könyv legmélyebb pontja, mely az életátadás szükségességére hívja fel a figyelmet, (23., 26.) nem a Salamon-i részek területén található. A Salamon-i részek egyébként is inkább filozofáló, általános jellegűek. Nincsen bennük az a személyes él s szinte mentő szeretet, avagy megalázkodás, mint például Agur vallomásaiban. A Salamon-i részekben talán még a legmélyebb s legmegragadóbb: „Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga.“ (28., 13.) De ez is valószínű Zsoltárdízet.

A Példabeszédek könyve vala-

mikor nagyon használt könyve volt a Bibliának. Kivált magános lelkiépülésben s a családi nevelésben forgatgatták sokat. Az újabb kutatások szerint a zsidó nevelés nagy részét a családi élet keretén belül az ú. n. házi táblák bonyolították le. Gondoljunk a mi „Házi áldásainkra“, vagy a bibliai faliképekre! Pál apostol leveleiben is észlelhetni oly részeket, melyek azt mutatják, hogy ily házi táblák számára készültek. Ezen a házi táblákon rövid, gyakorlati életutasítások voltak. A maga korában a Példabeszédek könyve bőséggel kínált erre anyagot. Alkalmosságát csak növelte, hogy maga a könyv különösen sokszor fordul az ifjakhoz.

Közkedveltségére mutat az is, hogy az újtestamentumban több idézetet találunk belőle. (Zsidók 12. 5-7, Róma 12. 20, I Ján. 1.7.) Luther maga is nagyon szerette a Példabeszédek könyvét. Így ír róla: „Ha valaki igazán kegyes ember akar lenni, akkor kell, hogy ezt a könyvet kézi-könyv gyanánt tartsa magánál, gyakran olvasson belőle s életét aszerint rendezje.“

G. A.

Jézus.

Schüler Gusztáv.

Urunk, el nem bocsátunk,
Nagyon kellesz nekünk,
Sötét utcákba járunk,
Félünk, eltévedünk.

A sok vezér, kit választánk,
Ugy tett velünk, mint a világ,
Hazudtak, csábítottak,
És végül féredobtak.

Te megmaradtál, égi Ur,
Létérdelünk előtted,
Ki összetörve porba hull,
Kegyelmet nyer tetőled!

Mint eltévedt gyermekcsapat,
Mely nem tal l biztos utat,
Kiáltunk esdve, kérve —
Mellettünk elmennél-e?

Ford. Vargha Gyuláné.

Rózsák a síron.

Egy síron egy vaslag rózsatő áll, melyről sok kis sötétpiros rózsza csüng rá a sírdombra. Képzeletemben megszólaltak a rózsák.

Az egyik rózsza egy szegény varrónő volt, aki nap-nap után ott varrt sötét kis udvari szobájában: „Nekem virágbokrétát hozott minden héten az, aki itt a sírdomb alatt fekszik. Szép mezei bokrétát. Hiszen én nem mehettem el virágot szedni.”

„Engem vasárnaponként templomba vezetett. Ki fogja ezt ezután megtenni?” szólalt meg a másik, egy vak leány.

„Én egy kényelmes székét köszönhetek neki” mondta egy öreg néni.

„Ha engem nem hívott volna meg néha vasárnap és nem beszélt volna olyan szeretettel velem, akkor talán rossz útra tértem volna” mondta egy fiatal leány.

Gondolkozva mentem haza: „Vajjon az én síromból is nőnek-e majd ki ilyen rózsák?” Ebben a szeretetlen világban, oh be jól esik egy kis felülről való szeretet. Azért kérnünk kellene az Urat, hogy mutassa meg nekünk azokat az alkalmakat, amikor szeretetet gyakorolhatunk. *Bodelschwingh.*

Jó mag.

Egy öreg falusi ember olyan köszvényes volt, hogy kénytelen volt a napi munkáját abahagyni. Eladta gazdaságát és a falu végén egy csinos kis házat vett. Ott ült az ablak mellett, előtte volt a Biliája és közben-közben kinézett az ablakon az országútra. Egy vágya volt: szeretett volna embertársainak segítségére lenni. Figyelte a járókelőket és ha fáradt vándor, vagy házaló, vagy tiszt-

séges kinézésű vándor iparoslegény ment az úton, akkor behívta és nyáron üdítő itallal, télen pedig meleg kávéval vendégelte meg. Utána pedig a Bibliából olvasott nekik és sok jó magot vetett csendben, észrevétlenül.

Gazdagabb Rothschildnál.

Turgenjew, az ismert orosz író, írja egyik művében: „Ha dícsérik a dúsgazdag Rothschildot, aki nagy vagyonából ezreket áldoz szegény gyermekek nevelésére, betegek gyógykezelésére, aggok gyámolítására, akkor meg vagyok hatva és elismerem az érdemeit, Miközben méltányolom, azonban önkéntelenül is eszembe jut egy egyszerű falusi család. Nyomorult kis düledező viskójukba befogadtak egy árvát. „Magunkhoz veszjük a Katit” - mondta az asszony, „az igaz, hogy az utolsó fillérünk is rámegy. Sónk sem lesz, hogy megsózzuk a levest.” „Akkor sótlanul esszük majd meg” mondta a férje.

Hol van Rothschild ez egyszerű falusi ember mögött?”

Bizonyságtétel.

Amikor a nagy római Kolosseum, elkészült, a római császár az építőmester tiszteletére nagy ünnepélyt rendezett, amelyen a nagy tömeg szemeláttára egy csapat keresztyént vadállatokkal tépetett szét. Amikor a vadállatok rárohantak a keresztyénekre, az építőmester felállt díshelyén, a császár mellett és hangosan így kiáltott: „Én is keresztyén vagyok”. A meglepett tömeg először megdöbbenve hallgatott, majd iszonyú erővel tört ki az ordítás: „Ad leones! ad leones!” (Az oroszlánok-

hoz, az oroszlanokhoz!) Igy őt is odavetették az oroszlanok elé. Ez volt az építómester tiszteletére rendezett ünnepély befejezése.

Megbocsátasz?

A keresztyénség első éveiből való ez a történet is:

Suplicius római keresztyén férfit hitéért börtönbe vetették, kínozták és halálra ítélték. Legnagyobb kínok közt is nyugodt és örvendő maradt. Krisztus, kinek szolgált, nem hagyta el a szükségben sem. Igen, megjelent hű szolgájának a cellában és egy ragyogó koronát mutatott neki.

A kivégzés napján boldogan ment két katona közt a vesztőhelyre. Egyszerre csak egy keresztyén férfi vetette magát térdre előtte és könnyek között kérte, hogy bocsásson meg neki.

A vértanú büszkén elfordult tőle. A bűnbánó keresztyén újra és újra térdreborult előtte, de hiába. Amikor Suplicius a vesztőhelyre ért, elhagyta a bátorsága, nem volt elég lelkiereje ahhoz, hogy az Ur Jézus ügyéért meghaljon, megtagadta Urát és Mesterét és elsötétült lélekkel ment tovább az útján. Niceptalus ellenben, aki olyan komolyan esdekelt bocsánatért, nyíltan tett bizonyosságot az Ur Jézusba vetett hitéről és mint az Ur hűséges tanítványa halt meg.

Az utcáról kapott vigasztalás.

A nagyváros egyik legzajosabb utcájában ültem földszinti lakásomnak az ablakánál, kézimunkával a kezemben — írja egy leány. Súlyos gondok nyomták a lelkemet és mindig jobban elhatalmasodtak felettem. Különösen nehéz volt a szom-

széd szobában fekvő, halálosan beteg édesanyámra gondolni. El sem tudtam képzelni, mi lesz velem, ha ő itthagya. A hitem még nagyon gyenge volt és a kereszt, amelyet az Úr a vállamra tett, nem volt számomra „kedves kereszt”. Fáradtan bámultam ki az utcára, valami különös, felülről jövő vigasztalás után vágytam. Az utcáról csak léha beszélgetések hallatszottak be, színházról, ruháról, lóversenyről. Felkeltem, hogy becsukjam az ablakot, mi jót is várok az utcáról. . . . Ebben a percben egész világosan a következő mondatot hallottam: „Hagyjon mindent, mindent az Úr Jézusra.”

Két egyszerűen öltözött asszony ment el az ablak alatt és csak egyike mondta ezt a vigasztaló mondatot éppen akkor, amikor a nyitott ablak előtt elmentek. Az az asszony nem is sejtette, hogy egy megterhelt szívnek éppen azt mondta, amire akkor szüksége volt. Én azonban megkönnyebbülten adtam hálát Istennek.

Szaván fogta.

Egy falusi gazdálkodó a közös családi áhítaton kérte Istent, hogy táplálja az éhezőket. Áhítat után megszólalt a kis fia:

— Édesapám, úgy szeretném, ha minden gabonád az enyém volna!

— Miért fiam? — kérdezte az apa — mit csinálnál vele?

— Meghallgatnám az imádságodat és megtenném, amit kértél — felelte.

Az *Irás senkit sem csal meg, csak az ember önmagát csalja meg.*

KÜLMISSZIÓ

Levél Kínából.

Kunszt Irén testvér egy leveléből Hungkiangból:

... Minthogy Kuhs Frida testvért, az én régi tsingchowi munkatársamat elhelyezték és szerettük volna egymást viszontlátni, október 1-én haza indultam Kuangsi-ból. Más úton mentem, mert már régóta vágytam azután, hogy a lelkeknek Jatanpuba és Poyangoba, ahol néhány évvel ezelőtt voltam, elvihessem az Evangéliumot. Egy Tongkia faluhoz értünk, amelyet a rablók felgyújtottak. Sokan voltak ott és így szóltam: „Beszéljünk ezeknek az embereknek az Úr Jézusról”.

„Nem, tovább kell mennünk” — mondta Koh, a legöregebb egyháztagunk, aki velem volt — „Timában kell töltenünk az éjszakát”. „Itt is maradhatunk” — mondtam. „De hisz nincs hely, ahol az éjszakát töltsé. A teherhordó Timában vár” — mondták.

Alig mentünk három linyi utat amikor elestem és úgy megütöttem magamat a köves úton, hogy fájdalmamban felkiáltottam. Sokáig nem tudtam felkelni. Koh úr, Jákok és Tsaoné próbáltak felállítani, kértem, hogy imádkozzunk. Megláttam a bűnömet, hogy Toringpuban nem hirdettük az Evangéliumot és a teherhordó iránt sem viseltettünk elég szeretettel. Kértem az Urat, hogy bocsásson meg és gyógyítson meg. Megkísérlettem a lábamra állani, de nem tudtam. Kénytelenek voltak vinni a társaim. Így csak nagyon lassan haladhattunk és besötétedett. Jakobot, a szakácsomat előre küldtem Timába, hogy a teherhordó jöjjön értem lámpával. Mindig sötétebb

lett és nem lehetett tovább menni, leültünk a fűbe és imádkoztunk. A szívemben teljes békesség volt. „Uram” — imádkoztam — „küldd ide a teherhordót, vagy ha az a te szent akarod, hogy itt töltsük az éjszakát, védj meg bennünket.” Végre világosságot láttunk, amikor közelebb jött, megláttuk, hogy az egy fáklya. Két tongkia férfi két botra erősített deszkát vitt. Ertem jöttek. Hálát adtunk az Úrnak.

Végre Timába értünk, ahol egy tongkiánál aludtunk. Először félt befogadni minket, de Tsaoné és én határozottan kijelentettük, hogy nem megyünk tovább, ha nem ereszt be minket a házba, akkor a küszöbre ülünk, vagy a disznóólba megyünk. Erre engedett, felvittek a lépcsőn és én hálás voltam, hogy egy székre ülhettem. Nemsokára körülvettek minket a timai lakosok és mi a kép nyomán elmagyarázhattuk nekik a széles és keskeny utat. Egy ifjú vett egy Újtestamentumot és rábeszélte egy férfit is, hogy vegyen. Azután béreltünk két takarót és végre nyugalomra térhettünk.

Vajjon tudnánk-e mi is hasonló helyzetben, fájdalmak és nélkülözések közt, örömmel és boldogan tenni bizonyosságot az Úrról.

GONDOLATOK

Három félére van szüksége a keresztyénnek: a mindennapi kenyérré, munkára és keresztre. Ha ez a három megvan, akkor megelégedett lehet és ne akarja a helyét megváltoztatni.

—
Az én útaimra és lépéseimre figyelsz Uram és örködsz felettem éjjel és nappal pihenés nélkül, mintha elfeledkeztél volna minden más teremtményedről és csak rám gondolnál.

Augustinus.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Febr. 1. Luk. 9: 51—62. Józs. 23: 11—16. A rendeletek közt, amelyeket az Úr az Ő népének ad, egyik legfontosabb, amit nagyon lelkére köt népének az Úr, az, hogy ne elegyedjenek össze az idegen népekkel s ne lépjenek azoknak tagjaival házassági viszonyba. Valjon van-e ennek a parancsnak ma is érvénye az Úr újtestamentomi népe számára? Igen, az Úr ma is így szól: „Ne legyetek hitetlenekkel felelő más igában.” (II. Kor. 6: 14.) Hány hívő ifjú és hívő leány keserülte már meg, hogy nem engedelmességet tettek ennek a parancsnak s hitellen házastársat választott magának, abban a hitben, hogy ő majd azt az Úrhoz vezeti s ellenkezőleg történt: a hitetlen társ vonta őt lejjebb a hitéletben. Isten világos parancsát nem lehet büntetlenül áthágni.

Febr. 2. Luk. 10: 1—20. Jer. 9: 23—24. Mily könnyen elbizba magát az ember a maga eszében, erejében, gazdagságában! Pedig ezeket is Istentől kapta s ha Őneki úgy tetszik, bármikor el is veheti tőle. S mit ér annak minden földi kincs, aki Istenben nem gazdag? (Luk. 12: 21.) Mit ér az emberi bölcsesség, amikor Isten boldonszággá tette a világnak bölcsességét? (I. Kor. 1: 20.) S mit ér az emberi erő, holott az Úr ereje erőtlenség által végeztetik el? (II. Kor. 12: 9.) Bizony nincs más dicsőség, mint az Úr dicsősége s az az értelmes, az a boldog, aki ezt a dicsőséget keresi, munkálja és hirdeti.

Febr. 3. Luk. 8: 4—15. II. Kor. 12: 1—10. Ján. 11: 20—27. Fil. 1: 12—21. Mártában azt látjuk, hogy az egyszerű, őszinte szív növekedik a hitben és az Úr ismeretében. Márta először csak testi szolgálatot végez az Úr körül (Luk. 10: 38—42), de teszi ezt az iránta való szeretetből s így az Úr, bár szeliden megfeddi, de épen ez által segítségére van, hogy több világosságot nyerjen. Lázár temetésekor Márta már hitéről tesz bizonyosságot és pedig az Úr beszéde által egyre növekedő, egyre jobban megbizonyosodó hitéről. A vak sem lát mindjárt világosan, mikor Jézus megérinti a szemét, csak másodszori érintésre (Márk 8: 22—25.). Az emberi lélek nyiladozó hite is csak fokról-fokra tud belétekinteni Isten szeretetének és hatalmának dicsőségébe.

Febr. 4. Zsolt. 94. Józs. 24: 1—5, 13—15. Jól mondja Janos apostol: „Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.” (I. Ján. 4: 19) Mindnyájunkat szeret

az Úr eleitől fogva s elhalmoz bennünket jótéteményeivel, mielőtt mi még Őt ismer-nénk és szeretnénk. Nem várhatja-e el tőlünk méltán, hogy ha a Szent-Lélek munkája folytán Őt megismerjük, szeressük is és Őneki szolgáljunk mi és a mi egész házuknépe? S ne csak félszívvvel szolgáljunk neki, hanem teljes szívünkkel és lelkünkkel, mert két úrnak szolgálni nem lehet. Minden ember életében el kell dőlni ennek a kérdésnek: vagy-vagy.

Febr. 5. Luk 10: 21—37. Józs. 24: 16—24. A megtérésnek nem fölületesnek, hanem alaposnak kell lenni, mert a visszasesés nagy veszedelem. Az Úr is arra int, hogy aki hátratekint, nem alkalmas az Isten országára (Luk. 9: 62.) s aki tornyot épít, számítsa meg a költséget, hogy van-e, amivel elvégezze (Luk 14: 28.) A zsidókhoz irt levelben pedig azt olvassuk, hogy „lehetetlen dolog, hogy akik elestek, ismét megújuljanak a megtérésre.” (6: 4—6.) Milyen komoly, nyomatékos megismétlései ezek Józsué intésének, (19—20.) még komolyabbá és nyomatékosabbá téve az Úr Jézusnak a keresztfán kiontott drága vére által.

Febr. 6. Luk. 10: 38—42. Józs. 24: 25—33. Még egy élettelen kő is bizonyoság lehet Isten gyermekeinek hűtlensége ellen. Mennyivel inkább az az élő kő, amely a szegletnek fejévé lett, maga az Úr Jézus Krisztus, Akit az Atya küldött ebbe a világba, hogy az Ő szentséges személyén dőljön el minden egyes emberi lélek sorsa. Vagy ráépített lelkek üdvösségének épületét, vagy megütközöl benne s összetörőd magadat rajta. S Krisztus lesz a tanúbizonyság az Atyának trónja előtt, hogy az Ővé voltál-e, vagy ellene fordultál?

Febr. 7. Luk. 11: 1—13. Bir. 2: 1—13. A Birák könyvében legjobban megfigyelhetjük, hogy Izrael népe milyen állhatatlan, ingadozó lelkű nép. Hol az Úrhoz tér, és szolgál neki, hol ismét elfordul tőle s a bálványoknak szolgál. Egy-egy erőskező vezető féken tudja őket tartani, de lelkük nem szilárdul meg annyira, hogy annak a vezetőnek kidőlével is meg tudnának maradni a jó úton. Mily fontos, hogy Isten népének ma is legyenek az Úrtól kiválasztott bölcs, határozott, erélyes vezetői. De amellett minden egyes lélek felelős önmagáról, hogy engedi-e magát, a vezetes által úgy neveltetni, hogy földi vezető nélkül is meg tudjon állni az Úr mellett.

Febr. 8. Luk. 11: 13-28. *Bir.* 2: 14-23. Az Úr kénytelen az engedetlen népet keményen megdorgálni, mert igazsága és szentsége nem nézheti a bűnt büntetlenül. De kegyelme és irgalmassága is beleszól mindig a büntetésbe. A népek javát célozza, hogy bűnbánatra és megtérésre segítse. S a bűnbánat legkisebb megmozdulásánál újra kész a segítséggel. Mennyivel felülmúlja Isten kegyelme és irgalmassága a mi engedelmisségünket és hűségünket, még a mienket, keresztyénekét is, akik pedig nemcsak a hűség és engedelmisség példáját látjuk a mi Urunk Jézus Krisztusban, hanem erőt is meríthetünk az Ő értünk kiontott véréből a hűsége és engedelmisségre.

Febr. 9. Luk. 11: 29-36. *Ámos* 8: 11-12. Hány ember van ma, aki elébe oda van tárva Isten ígéje, föl van neki ajánlva Isten kegyelme és nem igyekszik az ígével a lelkét táplálni, a bűnbocsátó és megváltó kegyelmet elfogadni, hanem inkább fut előle és kerüli. Ha tudnák az ilyenek, hogy milyen rettenetes idő lesz az, amelynek elérékezését keménységükkel és engedetlenségükkel ők is siettetik, mikor az emberi lelkeket majd elereszti az éhség és szomjúság az Isten ígéje, az Isten kegyelme után, és nem fognak kielégítettetni, mert az Úr elfordítja orcáját a hitetlen és engedetlen nemzetség elől. Oh bár mindenki felhasználná a kegyelemnek ezt a drága idejét, amelyben most még benne élünk!

Febr. 10. Luk. 18: 31—43. *I. Kor.* 13. *Márk* 10: 35—45. *I. Kor.* 1: 21—31. Menyire benne van az emberi természetben a nagyravagyás! Még az Úr Jézus tanítványai sem mentek ettől! Ha nem vágnak is már talán földi dicsőségre, vagy hatalomra, de az Isten országában mégis csak szeretnének elsők lenni. Nem az alázatos szolgálat kívánatos előtűk, hanem az eredmény, a siker, a jutalom. Mily nehéz magunkévá tenni az Úr gondolkozását. az Úr bárány természetét! Ő az Ő életét adta váltságul miértünk, s mi oly nehezen tudjuk megtagadni a magunk életét. Pedig ez az egyetlen út, amely a dicsőségre vezet.

Febr. 11. *Zsolt.* 95. *Bir.* 6: 1—10. Milyen nehezen tanulja meg a hitetlen és engedetlen ember a leckét, amelyet Isten ad föl neki. Epen úgy, mint ahogy a rest és engedetlen gyermeknek nem megy sehogya a fejébe az iskolában kapott lecke, hanem hanyagsága előkészíti számára a bukást. S mint az egyes embereknél, úgy

van ez a népeknél is. Úgy volt Izrael népénél. Mindig újra meg újra föl kellett emelnie az Úrnak a fenyítő ostort, s megkóstoltatni evvel a néppel a nyomorúságok keserű kenyerét. Nem így van-e ez a mi magyar népünkkel is? S mikor fogja bűnét meglátni és megtérni?

Febr. 12. Luk. 11: 37-54. *Bir.* 6: 11-18. Az Úr nem azt nézi, amit az emberek, nem a külsőt, hanem a szívet. Eszközeit nem a tekintélyesek, a hatalmasok, a gazdagok közül választja. Az egyszerű külső alatt meglátja a gazdag szívet, az erőtlenségben azt az erőt, amelyet Ő ad az erőtleneknek, akik az Ő kezébe adják magukat. Nem az a kérdés, hogy az embereknek mi a véleménye rólad, az sem döntő, hogy te milyennek látod magadat, a fődolog az, hogy Isten megláttatja-e benned azt az eszközt, akit Ő felhasználhat a maga céljaira. Ha az Úr hív, menj, és töltsd be a hivatást, amelyet Ő bíz reád.

Febr. 13. Luk. 12: 1-12. *Bir.* 6: 19-26. Akire az Úr nagy munkát akar bízni azt előbb tanítja, neveli, hitét és engedelmisségét kipróbálja. Gedeonnak is át kellett mennie mindezen. S a leckék és próbák alatt, lelki szemei mindig jobban megnyílnak, mindig több világosságot nyer. Igaz, hogy a világosság először elvakítja és rémülettel tölti el, de így van ez minden, igazán nagyra hivatott léleknél. így volt Saulnál is ott a damaskusi úton, ahol az Úr őt Pállá formálta. De a rémület után jön az engedelmisség nyomán fakadó bölcsesség és erő. Csodálatos iskola az Úr iskolája. Jársz-e belé?

Febr. 14. Luk. 12: 13-21. *Bir.* 6: 27-40. A Baál oltárának lerombolásához nagy bátorság kellett s Gedeon nem is merete azt nappal elvégezni, csak éjszaka, de mégis engedelmesen elvégezte, s nem riadt vissza a következőkétől. S mik a következők? Egyrészt a hitetlen nép felháborodása, de másrészt az Úr Lelkének reá való kiöltetése. Nem ért-e föl ez a gazdag ajándék a szenvedéssel, s nem készítelte-e ez elő Gedeont a végleges győzelemre? Szinte nehéz azt látnunk, hogy még mindig több jelt kér Istentől, s oly nehezen jut el a teljes bizonyosságra. De ebből is csak azt láthatjuk, hogy mily nagy akadályokat kell az Úr Lelkének legyőznie a kishitű emberi lélekben. De az őszinte szívekben mégis az Uré a győzelem.

Vargha Gyuláné.

